

Ποιμαντικές προκλήσεις από τους μικτούς γάμους (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1P5vbUs>]

Χαρακτηριστική είναι η ανάρτηση σε σχετικό blog της απάντησης μιας ορθόδοξης γυναίκας, η οποία περιγράφει με συναισθηματικά φορτισμένο ύφος, τις εντυπώσεις της από την συνάντησή της με ορθόδοξους ιερείς, για να τους ανακοινώσει την πρόθεσή της να έλθει εις γάμου κοινωνία με κάποιον Ρωμαιοκαθολικό άνδρα^[1]. Κατ' αρχήν καταθέτει τις εμπειρίες της από την συνάντησή της με τον Ρωμαιοκαθολικό ιερέα. «Ακόμα θυμάμαι την συνάντησή μου με τον καθολικό ιερέα, ο οποίος ουδέποτε προσπάθησε να με μετακυλήσει από τα πιστεύω μου. Αρκεί να σέβεται και να αγαπά ο ένας τον άλλον Αγγελική μου », μου είπε. Δεν είχε σημασία η διαδικασία ». Εν συνεχεία και στον αντίποδα αυτής της απάντησης παρατίθεται η απάντηση που έλαβε η κυρία αυτή από τους ορθόδοξους ιερείς, όταν έσπευσε να τους συναντήσει. « Για να σας δώσουμε την άδεια να παντρευτείτε, κυρία μου, αφενός θα πρέπει να δεσμευθείτε απέναντι μας ότι στο μυστήριο δεν θα συμμετέχει καθολικός κουμπάρος, αφ' έτερου δε οφείλετε να υπογράψετε δήλωση του νόμου 105, σύμφωνα με την οποία θα δεσμεύεστε ότι το τέκνον, που θα προκύψει από το γάμο σας, θα βαπτιστεί χριστιανός ορθόδοξος ».

Πηγή: mmm998.blogspot.com

Αν τα περιγραφόμενα αντανακλούν με πιστότητα τα συντελεσθέντα, διαπιστώνεται η επιλογή των ιερέων να μεταφέρουν με έναν δικανικό, θα παρατηρούσε κανείς τρόπο, τις ισχύουσες επιταγές τέλεσης ενός χριστιανικού γάμου, χωρίς την παραμικρή προσπάθεια να αποσαφηνίσουν, έστω και συνοπτικά, τους λόγους ή τα θεολογικά επιχειρήματα, που οδηγούν την Εκκλησία στην υιοθέτηση μιας τέτοιας στάσης. Έτσι, εξηγείται εύλογα η λεκτική αντίδραση της εν λόγω κυρίας, η οποία αφού ζητήσει συγγνώμη από τους πνευματικούς πατέρες με ειρωνικό ύφος για την « αμαρτωλή συμπεριφορά της », επισημαίνει « πως στις προσευχές της ευχαριστεί τον αληθινό θεό, που δεν γνωρίζει από χρώμα, ιδεολογίες, ιδεοληψίες και που έστειλε στο δρόμο της αυτό τον συγκεκριμένο άνθρωπο. Ευχαριστεί επίσης τον Κώστα της, που είναι κοντά της στα καλά, στα κακά, στον πόνο στην αρρώστια... μέχρι ο θάνατος να τους χωρίσει ». Το επιστέγασμα αυτού του απολογητικού ύφους αποτελεί η πεποίθηση της απόλυτης ορθότητας των επιλογών της, για τις οποίες θα μπορούσε « να πάει μέχρι και στην κόλαση »! Η πρόθεση της συγκεκριμένης κυρίας να διακρίνει με κατηγορηματικό τρόπο τις επιλογές του Θεού από τις επιλογές κάποιου ιερατείου είναι προφανής.

Η κριτική αξιολόγηση του παραπάνω παραδείγματος οδηγεί στο συμπέρασμα πως ο πνευματικός πατέρας οφείλει να επεκτείνει τους ορίζοντες της ποιμαντικής διακονίας του σε κάθε κατεύθυνση, συμπεριλαμβάνοντας τους πάντες και τα πάντα. Η αναγκαιότητα να διαλεχθεί με σεβασμό στην ελευθερία του ανθρώπινου προσώπου, ακόμα και με άτομα που εγείρουν αντορθόδοξες απαιτήσεις κρίνεται επιτακτική^[2]. Έτσι, σε προγραμματισμένες συναντήσεις με όλους αυτούς τους ανθρώπους που σκέπτονται ή έχουν αποφασίσει να τελέσουν έναν τέτοιου είδους γάμο, μπορεί να διενεργείται η τροφοδότησή τους εκ μέρους του ποιμένα με όλα

εκείνα τα θεολογικά επιχειρήματα, επί τη βάσει των οποίων η Εκκλησία δεν μπορεί να ευλογήσει την επιλογή τους.

Η επίκληση επιστημονικών επιχειρημάτων, που συνηγορούν υπέρ της άποψης ότι το ζευγάρι ενός μικτού γάμου κατατάσσεται στις « ομάδες υψηλού κινδύνου » για ένα επικείμενο διαζύγιο, θα ενισχύσει τον σκεπτικισμό του συγκεκριμένου ανθρώπου. Η παράθεση επιστημονικών ερευνών, που έρχονται να υπογραμμίσουν ότι η θρησκευτική ταύτιση του ζευγαριού αναδεικνύεται σε έναν αποφασιστικό παράγοντα ευτυχίας του γάμου, μπορεί να συνδράμει στην παραπάνω προοπτική^[3]. Ο ποιμένας οφείλει να απαντήσει με σαφήνεια σε όλα τα ερωτήματα που θα τεθούν, με θεολογική εγκυρότητα, γνωσιολογική επάρκεια και παιδαγωγική προσέγγιση. Οφείλει να καταδείξει απερίφραστα την αμαρτία τέλεσης ενός τέτοιου γάμου, αποφεύγοντας τη χρήση απαξιωτικών χαρακτηρισμών, που θα ματαιώσουν κάθε σημείο τομής του συγκεκριμένου πιστού με τον ποιμένα. Οφείλει να διατηρήσει ζωντανό το διάλογο και να μην προβεί σε ακύρωσή του. Αν συμβεί αυτό, η υποβολή της εγγύτητας του ποιμένα στο υποσυνείδητο του πεπτωκότος ανθρώπου, μπορεί να αποβεί πολύτιμη μακροπρόθεσμα για την σταδιακή επανασύνδεσή του με το σώμα της Εκκλησίας. Ας μην ξεχνάμε ότι σε περίπτωση αποτυχίας ενός τέτοιου είδους γάμου, η ποιμαντική στήριξη ενός τέτοιου ανθρώπου, ο οποίος θα βρίσκεται αντιμέτωπος με πληθώρα οικονομικών, επαγγελματικών, κοινωνικών, ψυχολογικών ή άλλων προβλημάτων, καθίσταται απολύτως αναγκαία.

[1] «Τί απαντά μια γυναίκα παντρεμένη με αλλόθρησκο»: <http://provocateur.gr/post/151/oi-agioi-pateres-epiballoyn-to-gamo-sthn-ekklhsia-kai-gia-th-ftwxeia-proseyxh>.

[2] Η ελευθερία του προσώπου αποτελεί υπόβαθρο της εφαρμογής των Ιερών Κανόνων : π. Καλλιακμάνης Β., *Μεθοδολογικά Πρότερα της Ποιμαντικής*, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 93. Πρόκειται για μία προσωποκεντρική ελευθερία : π. Θερμός Β., *Ποιμαίνοντες μετ'Επιστήμης*, Αθήνα 1996, σ. 34.

[3] Ortega S., Whitt H., Williams J., « Religious Homogamy and Marital Happiness », *Journal of Family Issues*, 2, 1988, σσ. 224 - 239.